

Okoli 7. ure zvečer se pokaže neznana kočija. Vsi so koj rekli, da mora biti Večernik. Bil je! Sam sodnik ga je spremljal.

Gospod župnik so celó iz topcev dali pokati v znamenje svojega velikega veselja, da je Večernik nedolžen.

Mlado in staro, vse se je zbralo okoli starčeka, vsaki mu roko podaja, vse mu čestita, vse ga pozdravlja.

A bleda Ančika? Njena mati?

Otroci! dalje pa rês ne morem. — Občutke starega Večernika, matere in nedolžne Ančike v tistem trenutku, ko je Večernik zopet v svojo hišo stopil, naj vam namesto mojega peresa mala podobica, ki je na prednji strani, predstavlja.

Kako se je Jožek laži odvadil.

Mlinarjev Jožek je imel gerdo navado lagati se. — Žalibog da je tudi dandanes mnogo takih otrok, ki radi lažejo. — Večkrat so ga opominjali starši in ga tudi primerno kaznovali, pa vse ni nič pomagalo, kajti Jožek je bil laži že preveč navajen. Ko se je nekega dne zopet bal, da ne bi bil kaznovan od svojih staršev, in je tudi že sam spoznal, kako ostudna je laž, pravi svojej materi: „Ljuba mati! kaj mi je vendar storiti, da ne bom več lagal?“ Mati odgovoré: „Obnašaj se vedno takó, da se ne boš bal resnice govoriti; misli si, da Bog vse vé, in obljubi mu, da se hočeš varovati vsake laži. Prosi ga pa tudi za pomoč, da bi mogel svoj sklep zvesto in natanko spolnovati. Terdno skleni laž opustiti in stori le to, kar je Bogu dopadljivo. Ako se ti znabiti težko zdi, to gerdo napako popolnoma opustiti, misli si: Bog mi bo gotovo pomagal, z božjo pomočjo mi bode vse mogoče, če bom le terdno voljo imel, resnično se poboljšati.“

Jožek je ubogal in storil vse, kar so mu mati svetovali. Večkrat je molil v samoti: „Ljubi Bog, Ti vse véš, ljubiš resnico in sovražiš laž. Pomagaj mi, da se odvadim lagati; jaz pa si hočem tudi skerbno prizadevati, da se ne bodem nikoli več zlagal.“ — In rês, poboljšal se je Jožek. Govoril je manj kakor po navadi, in vselej je premislil poprej, preden je kaj zinil. Tako je bilo zmiraj boljše, in naposled se je laži popolnoma odvadil.

Ali vidite otroci! koliko pomaga molitev in kako morate moliti.

Kdor vneto moli iz srcá,

Bog pomoč mu svojo dá.

Fr. Mekinec.

Popotnik.

(Iz nemškega.)

V nekem lepem gradu, o katerem že davno ni več sledú, stanoval je nekdam bogat vitez. Veliko denarja je potrošil, da je svoj grad krasno okin-

čal; a revežem je storil malo dobrega. Nekdaj pride ubog popotnik v grad in prosi prenočišča. Vitez ga nevoljno odverne rekoč: „Ta grad ni gostilnica.“ Popotnik pa reče: „Devolite mi le tri vprašanja, potem hočem dalje iti.“ Vitez pravi: „Proti temu pogoju že smeš prašati, rad ti hočem odgovarjati.“ Popotnik praša torej: „Kdo je pač pred vami bival v tem gradu?“ „Moj oče,“ reče vitez. — „Kdo je stanoval pred vašim očetom tû?“ — „Moj déd.“ — „In kdo bode za vami tu stanoval?“ „Moj sin, ako Bog hoče.“ „No“, reče popotnik, „ako vsak le svoj čas v tem gradu biva, in ako se drug drugemu umikuje, kaj ste tórej drugega nego gósti? Ta grad je torej res gostilnica. Ne porabite po tem takem toliko novcev za okinčanje te hiše, ki vas le kratek čas v svojem ozidji krije. Bodite rajše ubogim dobri; tako si zidate stalno bivališče v nebesih.“ Vitez u to besede segle globoko v sercé, obderžal je popotnika čez noč v gradu in je bil od tega časa do brotljiv z ubogimi. L.

Zakaj je medved rôpna žival.

(Pravljica.)

Neki kmetič je obdeloval svojo njivo daleč daleč v gozdu. Medved pride k njemu, prijazno ga pozdravi in vpraša:

„Kaj delaš tukaj?“

„Rèž bom sejal.““

„Škoda za njo, ker gozdne živali ti jo bodo pokončale.“

„Žalibog; to bi se res znalo zgoditi!““

„Koliko mi daš, pa ti jo jaz varujem?“

„Koliko ti dam? Dal ti bodem polovico.““

„Dobro,“ reče medved, „že veljá!“

Kmetič vseje rèž in medved jo pridno varuje. — Ko pa pride jesen, požanje kmetič klasovje, a drugo polovico, prazne bilke, pusti medvedu. — Medved gode, a kmet ga opomni na pogodbo, vsled katere dobi le polovico. Medved vidši, da je prekanjen, godernjaje odlazi.

Drugo pomlad najde medved zopet kmeta na njivi.

„Kaj delaš tukaj?“

„Rèž bom sejal.““

„Škoda za njo, ker gozdne živali ti jo bodo pokončale.“

„Žalibog; to bi se res znalo zgoditi!““

„Koliko mi daš, pa ti jo jaz varujem?“

„Koliko ti dam? Nò, dal ti bom polovico.““

„Dobro,“ pravi medved, „toda zgornjo polovico.“

„Sem že zadovoljen,““ odgovori kmetič in namesto reži vseje repo.

Ko pride jesen pobere repo in medvedu pusti zgornjo polovico — perje.

Medved ves razkačen pravi:

„Vidim, da se s človekom ne more prijazno ravnati; tedaj hočem od zdaj sè sovraštvom poskusiti.“

Odtistihmal, pravijo, je medved huda rôpna žival.

Albina Pirc.